

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Radnai Miklós ügyvéd (cím) által képviselt név (cím) felperesnek, a dr. Szász Anita ügyvéd (cím) által képviselt név Biztosító Zártkörűen működő Részvénytársaság (cím) alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007 január 10. napján meghozott, 10.P.23.532/2004/32. számú közbenső ítélete ellen, az alperes részéről 36. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyja.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította az alperes 60 %-os mértékű felelősségét a 2003 január 9. napján bekövetkezett közúti balesettel összefüggésben. Tényként állapította meg, hogy 2003 január 9-én a hajnali órákban a felperes által vezetett Lada típusú személygépkocsi összeütközött az alperes által biztosított tehergépjármű szerelvénnel. A baleset időpontjában éjszakai látásviszonyok uralkodtak, havas, jeges, csúszós felületű volt az úttest, amely a felperes haladási iránya szerint balra ívelt. A járművek bal első részeikkel ütköztek egymásnak, majd az ütközés után az árokba sodródtak. Az ütközés helyére utaló nyom az útfelületen nem volt fellelhető. Az ügyben indult büntetőeljárást a

rendőrség azért szüntette meg, mert nyomszerű adatokkal sem a felperes, sem a másik gépjárművezető vallomása nem volt alátámasztható.

Az elsőfokú bíróság döntését a következőkkel indokolta: Több veszélyes üzem találkozása esetén elsősorban azt kell vizsgálni, hogy a felelősség az általános szabályok szerint megállapítható-e, vagyis a károkozás valamelyik járművezetőnek felróható-e. Ez akkor állapítható meg, amennyiben az üzembentartó nem tudja bizonyítani, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A károsult jármű vezetőjének felróható közrehatása, önhibája esetén a Ptk. 340. §-ának a kármegosztásra vonatkozó rendelkezéseit is alkalmazni kell. Ha az általános szabályok szerint nem állapítható meg a felelősség, azt kell vizsgálni, hogy a fokozott veszéllyel járó tevékenység körében merült-e fel olyan rendellenesség, amely az összeütközéshez vezetett. Ha sem felróhatóság, sem rendellenesség nem állt fenn, mindegyik károsult viseli saját kárát. Dr. M. G. igazságügyi gépjárműszakértő kiemelte, hogy a rendelkezésre álló adatok nem alkalmasak a balesetet megelőző forgalmi helyzet rekonstruálására, szükségképpen a jelenlévők elmondására alapozható a szakvélemény, ezáltal a szakértői megállapítások csak a valószínűségi kategóriába sorolhatók. Mindezek értékelésével megállapította, hogy a Lada sebessége mintegy 55 km/óra, a járműszerelvényé 40 km/óra volt. Az ütközés a felezővonal felett következhetett be, de úgy, hogy korábban mindkét jármű ettől beljebb haladhatott, és az ütközésig mindkét jármű a saját menetiránya szerinti jobb oldal felé húzódnak. A tehergépkocsi kissé lefelé és jobbra ívelő útszakaszon, a személygépkocsi enyhe emelkedőn és balra ívelő szakaszon haladt, emiatt mindkét járműnek lehetett műszaki alapja arra, hogy az út közepe felé térjen. Az adott esetben a járműszerelvény irányítása a jármű nagysága és sebessége miatt kevésbé kedvezőbb volt. A szerelvény jobbra tartása az út íve miatt lehetett volna várható, emiatt a szerelvény vezetőjének baleseti szerepe 60 %-ra tehető. A baleset elsősorban a sebesség alacsonyabb megválasztásával lett volna elkerülhető. Az elsőfokú bíróság ez alapján azt a következtetést vont le, hogy a baleset szabálytalan közlekedés eredményeként következett be, az ütközés az adott út és időjárás viszonyok között mindkét résztvevő részéről az alacsonyabb sebesség megválasztása mellett lett volna elkerülhető. Ezáltal a Ptk. 346. § (1) bekezdése alapján irányadó általános felelősségi szabályok alapján, a Pp 206. § (1) bekezdésén alapuló mérlegeléssel, az alperes kártérítő felelősségének megállapítása mellett 40-60 %-os mértékű kármegosztást alkalmazott az alperesre terhesebben.

A közbenső ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte. Annak megállapítása miatt támadta az elsőfokú bíróság döntését, hogy a kár bekövetkezésében a gépjárművezetők felróhatósága közrejátszott, és ezáltal az általános felelősségi szabályok alkalmazhatók. Előadta, hogy a tehergépjármű szerelvény vezetőjével szemben indult büntetőeljárást azért szüntették meg, mert a nyomozás adatai alapján nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése, ugyanis a közlekedési szakértő nyomok hiányában nem tudott arról nyilatkozni, hogy melyik jármű, esetleg mindkettő lépte át a felezővonalat. Dr. M. G., perben kirendelt igazságügyi szakértő is azt adta elő, hogy a baleset előtti forgalmi helyzet nem rekonstruálható, ezáltal

szakértői megállapításokat ez alapján nem lehet tenni, a baleset előzményeire csak valószínűségi vélemény adható. Álláspontja szerint a perben rendelkezésre álló adatok alapján nem állapítható meg, hogy a baleset melyik, esetleg mindkét részes fél magatartásának az eredménye, ezért a Ptk. 346. § (3) bekezdése alapján felróhatóság hiányában mindegyik fél viseli a saját kárát.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú közbenső ítélet helybenhagyására irányult.

Az ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogalap tekintetében a tényállást helyesen állapította meg, és az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával, helytálló indokok mellett hozta meg ebben a körben az érdemi döntését is. Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján, helyes indokaira utalással helybenhagyta. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság a következőket kívánja kiemelni:

Az alperes az általános szabályok alkalmazását azért sérelmezte fellebbezésében, mert álláspontja szerint felróhatóság a rendelkezésre álló peradatok alapján egyik balesetben részes gépjármű üzembentartójának terhére sem állapítható meg. A nem vitás tényállás szerint a felperes gépjárműve, valamint az alperes által biztosított gépjármű szerelvény téli, havas, jeges útviszonyok között ütközött egymásnak. Az ütközés pontos helye nem volt felderíthető, az azonban dr. M. G. aggálytalan szakvéleménye alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy az ütközés elkerülhető lett volna abban az esetben, ha mindkét gépjármű vezetője a haladási sebességét az útviszonyoknak megfelelően, alacsonyabb mértékben választja meg. A mindkettejük terhére megállapítható relatív gyorsajtás önmagában megalapozza mindkét fél felróhatóságát. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Ptk. 346. § (1) bekezdésére figyelemmel a Ptk. 339. és 340. §-a alapján kell a jogvitát elbírálni. A perben rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján okszerűen mérlegelve, alapvetően az igazságügyi szakértői véleményre alapozva, jogszabálysértés nélkül állapította meg a kármegosztás mértékét is.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (4) bekezdése alapján közbenső ítéletet hozott, ezért a fellebbezési eljárás költségeiről nem rendelkezett, mivel a perköltség viseléséről csupán az eljárást befejező határozatban, a pernyertesség, pervesztesség ismeretében lehet rendelkezni.

, 2008 március 5.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró Dr. Szücs József s. k. bíró

A kiadmány hitelül:Gosztola Edit Erzsébettszviselő

